

Práce asistenta pedagoga

Jako asistentka pedagoga jsem začala pracovat v říjnu a ejhle, než jsem se stačila trochu rozkoukat, přišla distanční výuka. V mém okolí jsem se po změně zaměstnání setkala vesměs s reakcí: „Tak to máš super, budeš pořad doma...“ Když jsem pak začala vysvětlovat, co vše práce s dětmi obnáší, bylo mi vesměs řečeno: „Jééé, tak to bych nemohl, na to nemám nervy, trpělivost...“ Do školství jsem přišla z úplně jiného oboru a musím říct, že obecně panuje názor: „Učitelé, ti se mají a asistenti, to já vůbec nechápu, na co tam jsou.“

Ve čtvrtek jsem byla na svém prvním setkání asistentů. Velmi mě zaujala hra, kde jsme si měli vybrat jednu kartičku, která by nás nejlépe vystihovala. Moje kolegyně Lenka si vybrala divadelní masky a rozpovídala se: „Tato karta mě nejlépe vystihuje, protože během hodiny musím několikrát změnit svůj výraz a tón v hlase... Záleží zrovna na dítěti, se kterým pracuji. Každé dítě má jiné tempo, každé reaguje jinak. Těžko budu stejným způsobem pracovat s roztěkaným a nepozorným žákem, který potřebuje zklidnit, a snílkem, který vydrží celé hodiny koukat z okna a přemýšlet, jestli bylo dříve vajíčko, nebo slepička.“ Asistent opravdu musí být tak trochu herec, psycholog, učitel, administrativní pracovník, ale hlavně „srdcař“.

Kdo si tuto práci zkusil, ví, jak je těžká a jak těžké je udržet dobré klima ve třídě, kde jsou děti z různých sociálních vrstev s různými poruchami učení, které se mohou cítit ostrčeny. Není ale nic krásnějšího, než když přijdete ráno do třídy, kde se na vás sesypou děti s tím, že se na vás těšily. Toto se vám v jiné práci nestane.

Já osobně bych chtěla být takový asistent, kterého bych přála svým dětem.

Jitka Juračková